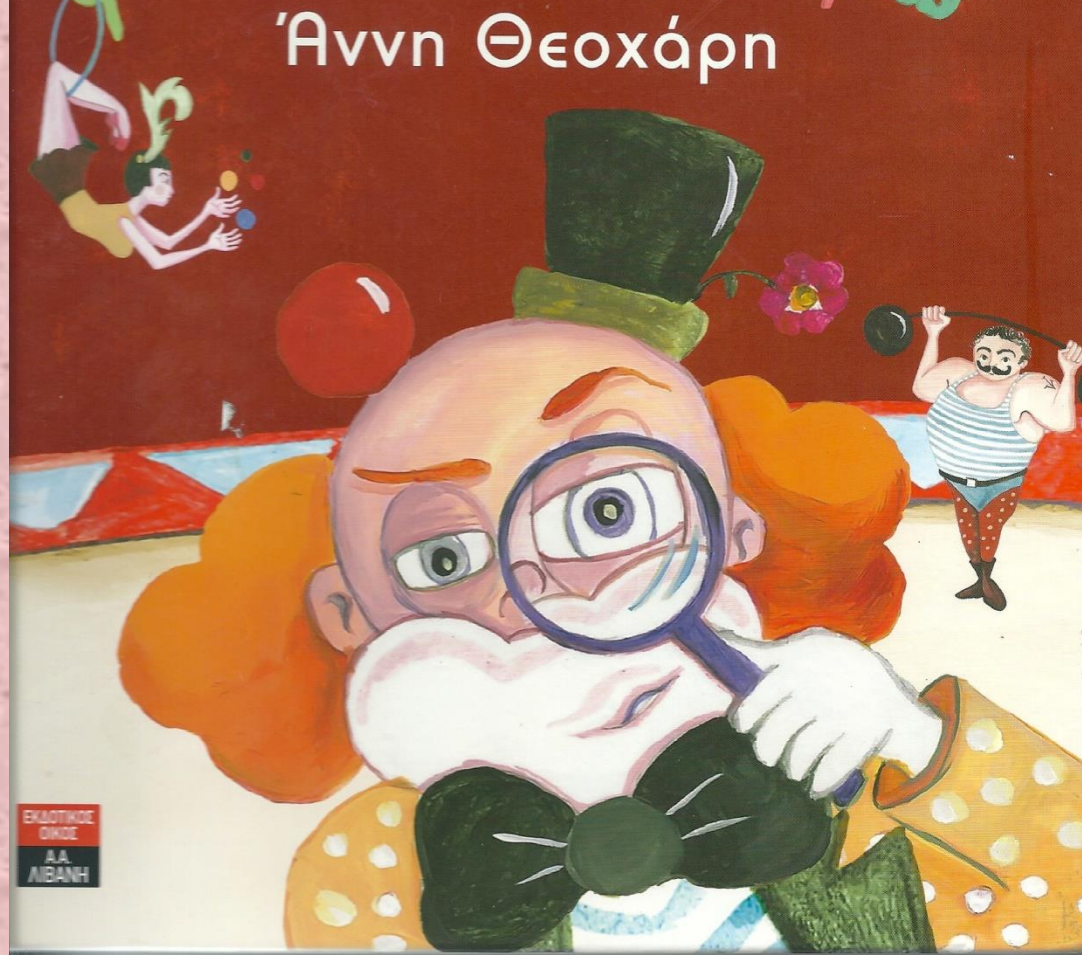
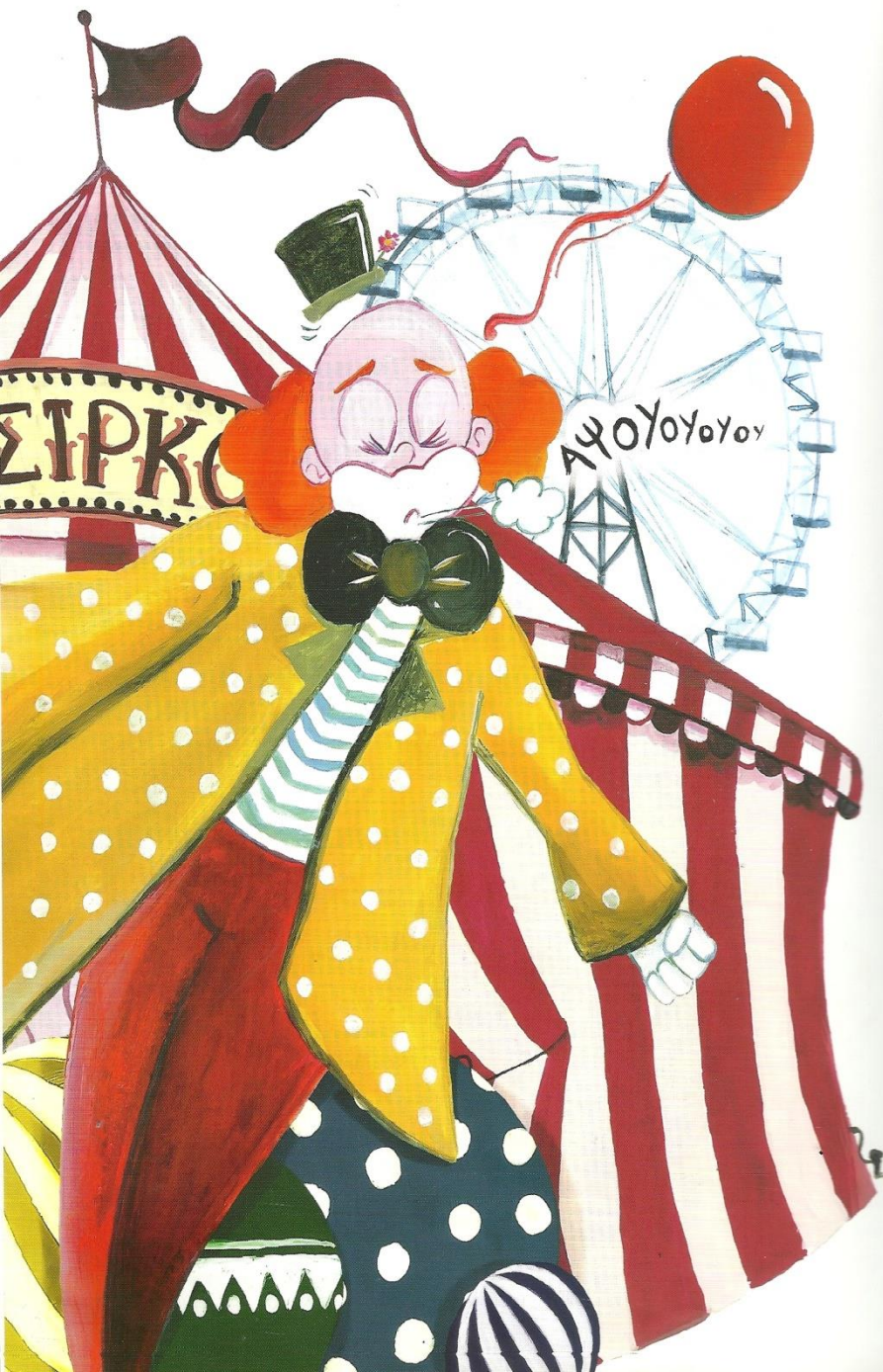

Εχασα τη μύτη μου
ψάχνω να τη βρω

Άννη Θεοχάρη

ΕΚΔΟΤΙΚΕΣ
ΔΙΟΙΚΕ
Α.Α.
ΛΙΒΑΝΗ

Μια μέρα, για την ακρίβεια
μέσα σε μια στιγμή,
ένας κλόουν φτερνίστηκε
και ουπς! έχασε τη μύτη του.

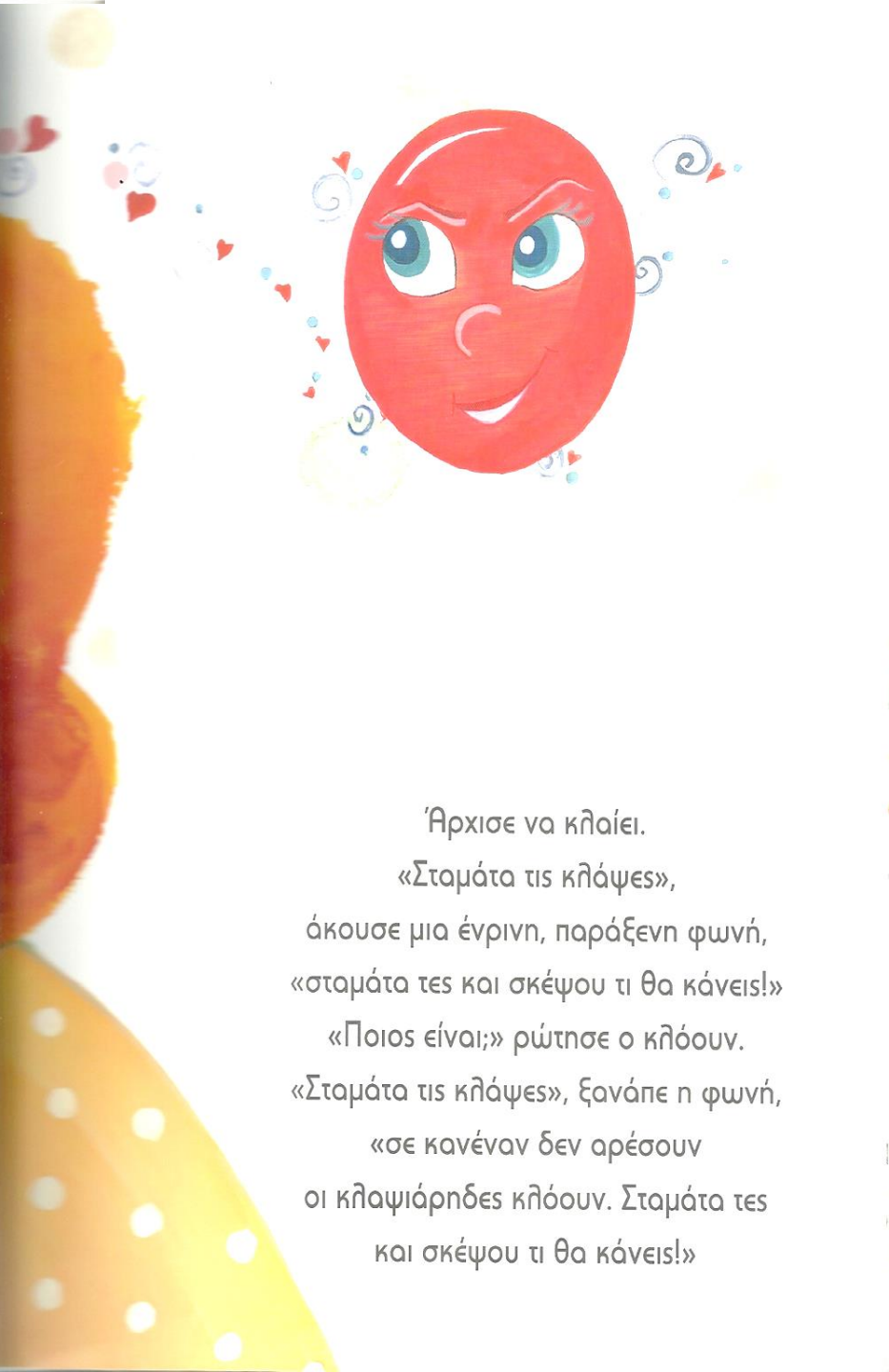
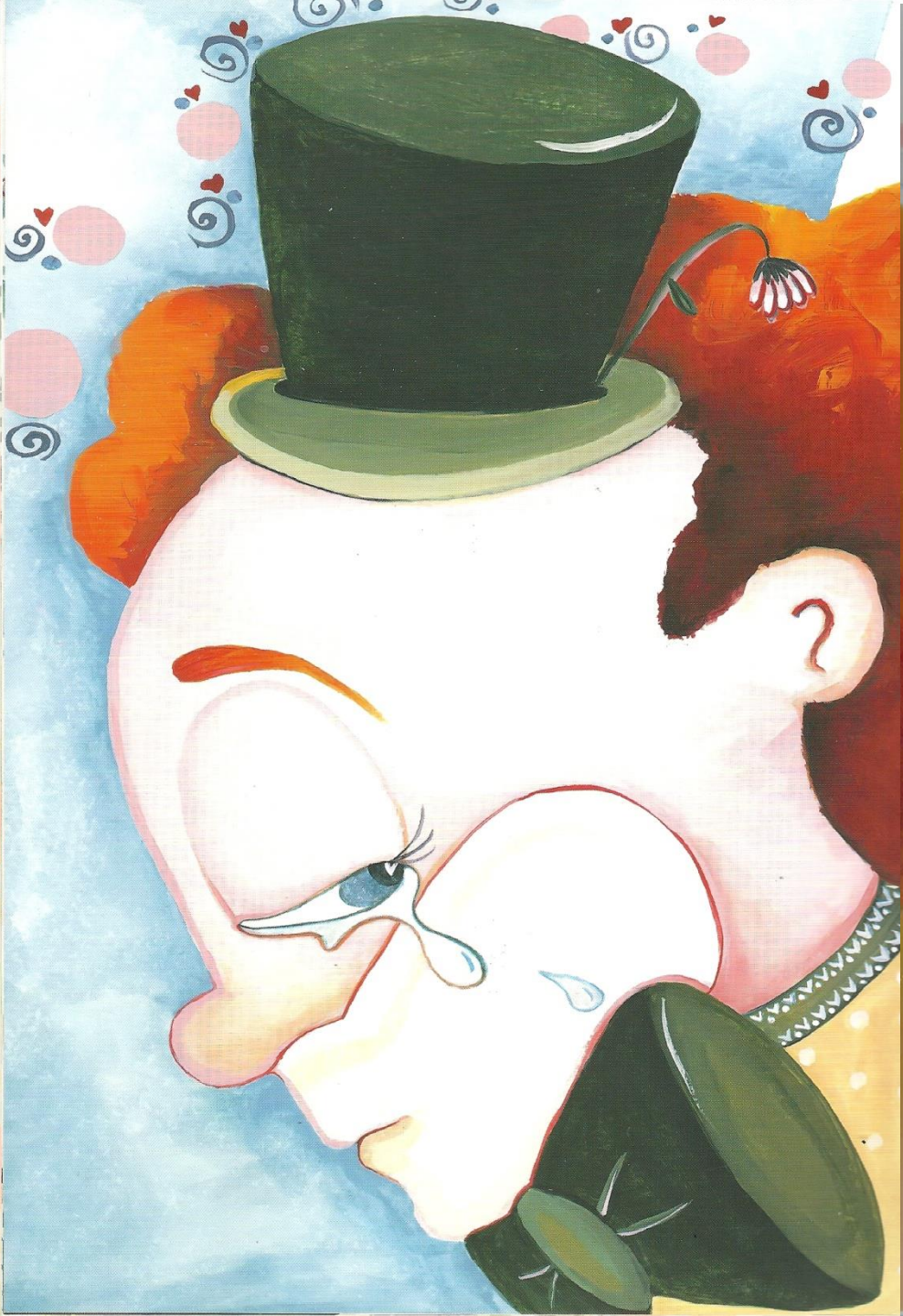
«Κάπου εδώ θα 'ναι, δεν μπορεί», είπε ο κλόουν
και άρχισε να ψάχνει μέσα στην ντουλάπα
που ήταν ανοιχτή...

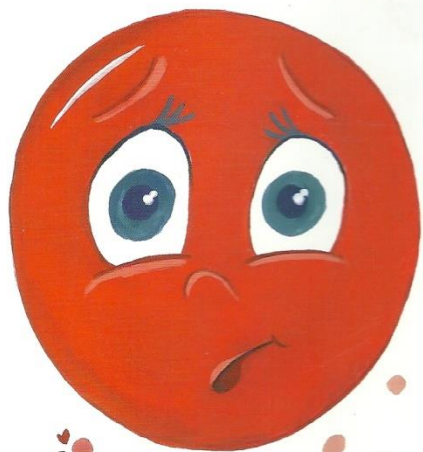

...μέσα στις τσέπες του που ήταν άδειες,
μέσα στα παπούτσια του που ήταν τεράστια,
μα η μύτη πουθενά!
Τώρα; Πώς θα αντίκριζε τώρα τους φίλους του;
Όλοι θα τον κορόιδευαν
έτσι όπως ήταν χωρίς μύτη.

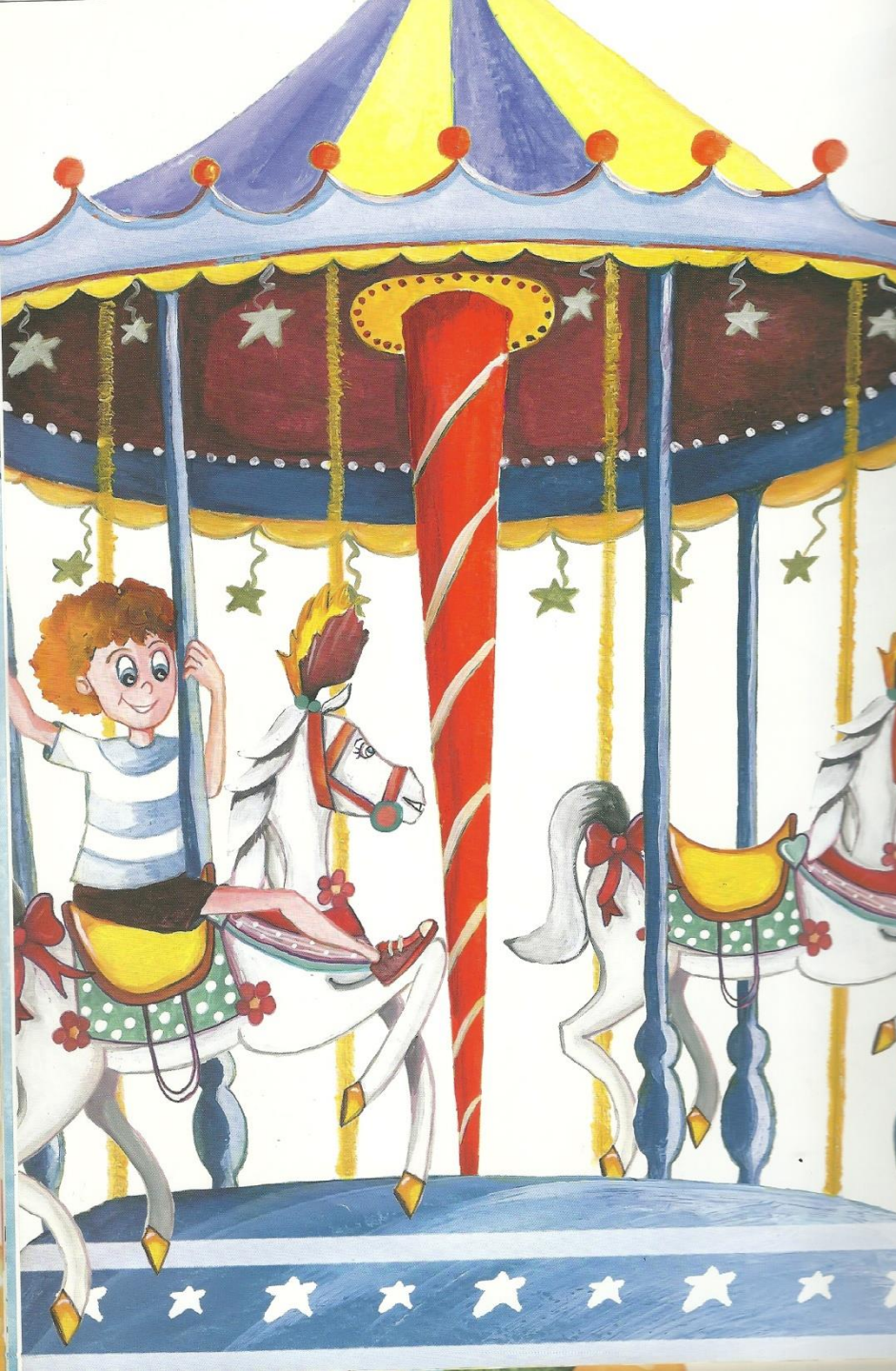

Άρχισε να κλαίει.
«Σταμάτα τις κλάψες»,
άκουσε μια ένρινη, παράξενη φωνή,
«σταμάτα τες και σκέψου τι θα κάνεις!»
«Ποιος είναι;» ρώτησε ο κλόουν.
«Σταμάτα τις κλάψες», ξανάπε η φωνή,
«σε κανέναν δεν αρέσουν
οι κλαψιόρηδες κλόουν. Σταμάτα τες
και σκέψου τι θα κάνεις!»

«Πρέπει να βρω τη μύτη μου!»
αναφώνησε ο κλόουν.
«Ε, άντε, ξεκίνα! Τι περιμένεις
να σου πει, "εδώ είναι!"»,
είπε η ένρινη, παράξενη φωνή
και έπειτα δεν ξανακούστηκε.

Και ο κλόουν άρχισε το ψάξιμο.
Πρώτα πήγε στο Καρουσέλι.
«Μήπως είδατε τη μύτη μου, μια κόκκινη
στρογγυλή μύτη;» ρώτησε ο κλόουν
και τα άλογα γέλασαν.
Και επειδή ήξεραν
τι πλακατζής ήταν, του είπαν:
«Όχι, δεν έχουμε ιδέα, αλλά γιατί
δε ρωτάς το Δωμάτιο του Τρόμου;»

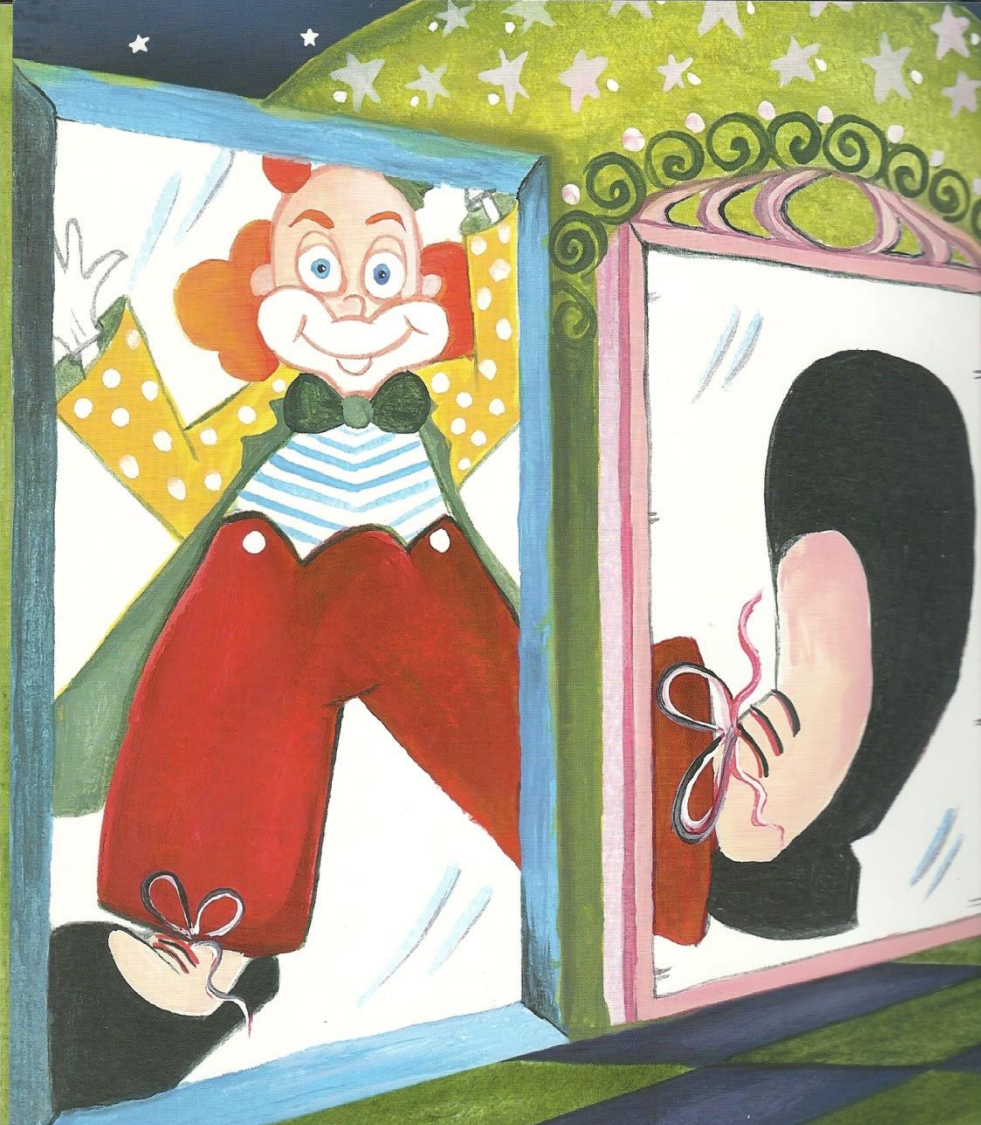
«Μήπως είδες τη μύτη μου,
μια κόκκινη στρογγυλή μύτη;» ρώτησε ο κλόουν
το Δωμάτιο του Τρόμου και εκείνο,
που ήξερε τι πλοκατζής ήταν, του είπε:
«Εδώ ήρθες να ψόξεις, που δε βλέπεις
ούτε τη μύτη σου; Γιατί δε ρωτάς τους Ακροβάτες;»

«Μήπως είδατε τη μύτη μου,
μια κόκκινη στρογγυλή μύτη;»
ρώτησε ο κλόουν
τους Ακροβάτες, μα εκείνοι
ήταν πολύ ψηλά για να τον δουν.
Ήξεραν όμως
τι πλοκατζής ήταν
και κάποιοι του απάντησαν:
«Γιατί δε ρωτῶς
τους Μαγικούς Καθρέφτες;»

«Μήπως είδατε τη μύτη μου, μια κόκκινη
στρογγυλή μύτη;» ρώτησε ο κλόουν.
Οι Μαγικοί Καθρέφτες δεν απάντησαν,
μόνο τον έδειχναν μια πολύ χοντρό, μια πολύ αδύνατο,

μια πολύ ψηλό και μια πολύ κοντό
και συνέχεια με μια κόκκινη στρογγυλή μύτη στο κεφάλι!
Όμως ο κλόουν ήξερε πως οι Μαγικοί Καθρέφτες
ήταν μεγαλύτεροι πλακατζήδες από εκείνον
και δεν τους πίστεψε. Έφυγε απογοητευμένος...

Και τώρα, τώρα πώς θα αντίκριζε
τους φίλους του έτσι όπως ήταν χωρίς μύτη;

«Δεν έψαξες και πολύ καλά»,
του είπε η ένρινη, παράξενη φωνή.
«Μα έψαξα παντού!» είπε ο κλόουν.

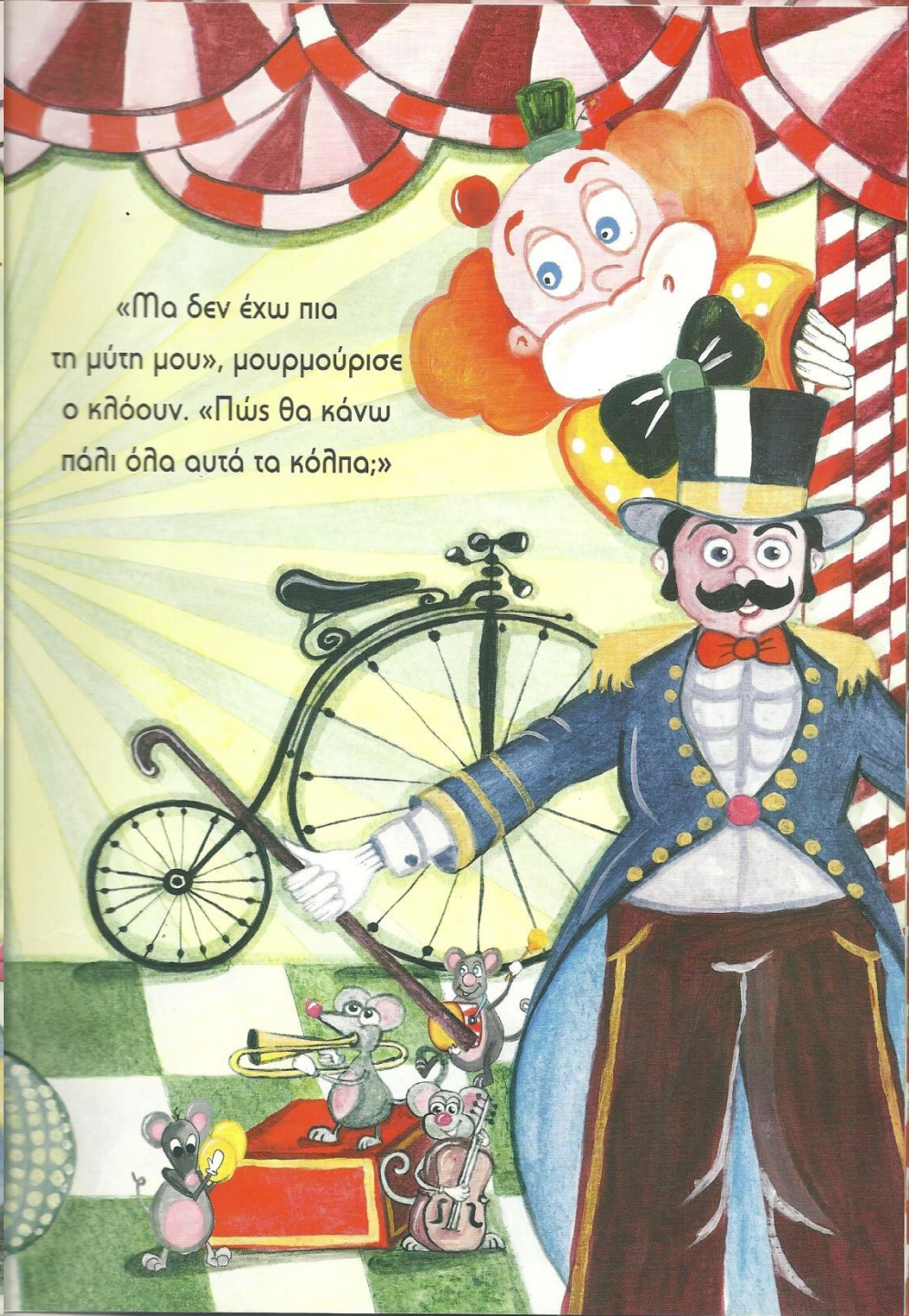
«Στη σκηνή έψαξες;»
ρώτησε η φωνή.

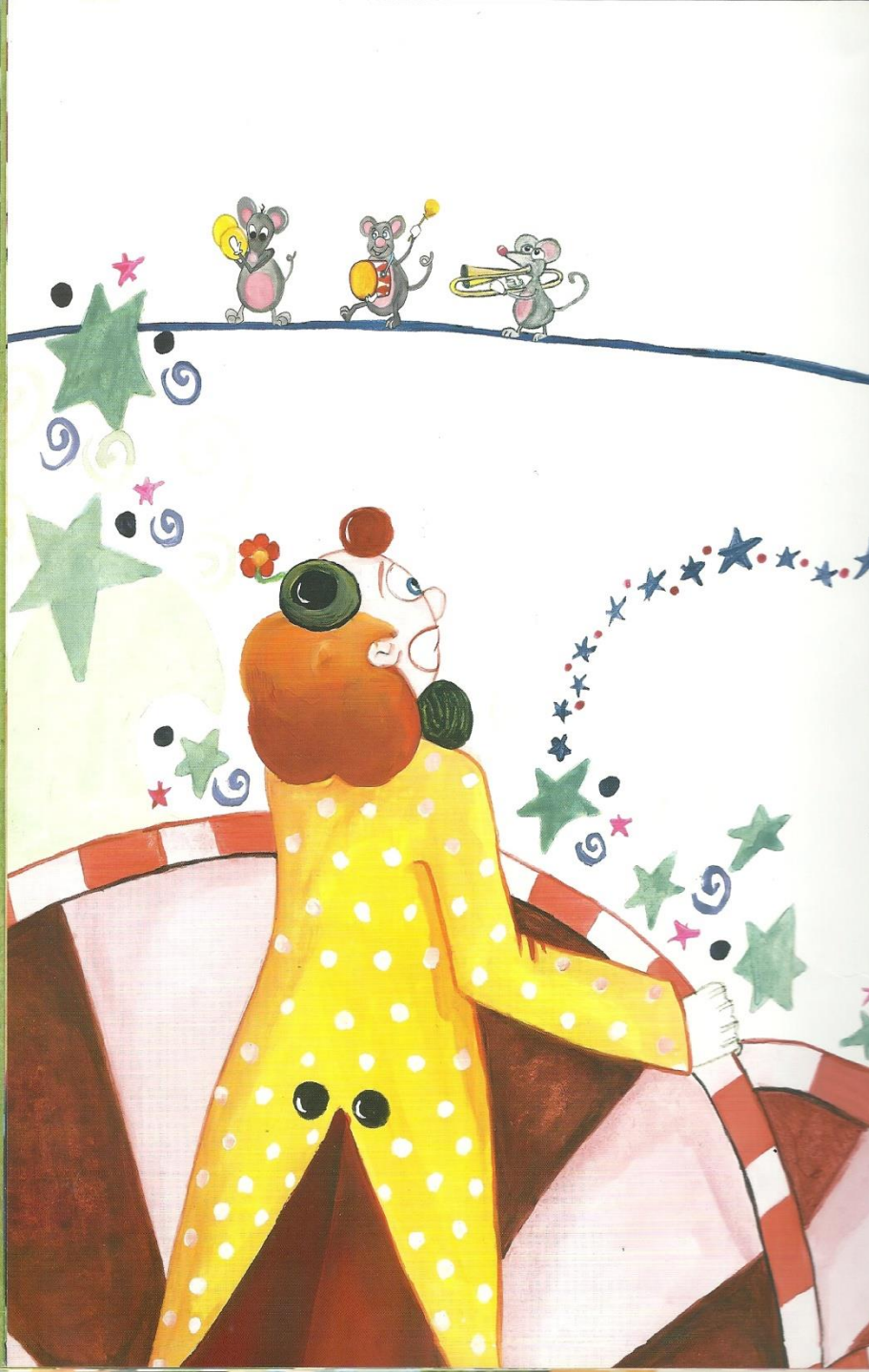

«Στη σκηνή;...» απόρησε ο κλόουν.

«Ναι, στη σκηνή
που έβγαίνες κάθε βράδυ,
όταν είχες τη μύτη σου και έκανες
τα πιο ξεκαρδιστικά σου κόλπα
και όλοι γελούσαν
και χειροκροτούσαν»,
ξανάπε η φωνή.

«Μα δεν έχω πια
τη μύτη μου», μουρμούρισε
ο κλόουν. «Πώς θα κάνω
πάλι όλα αυτά τα κόλπα;»

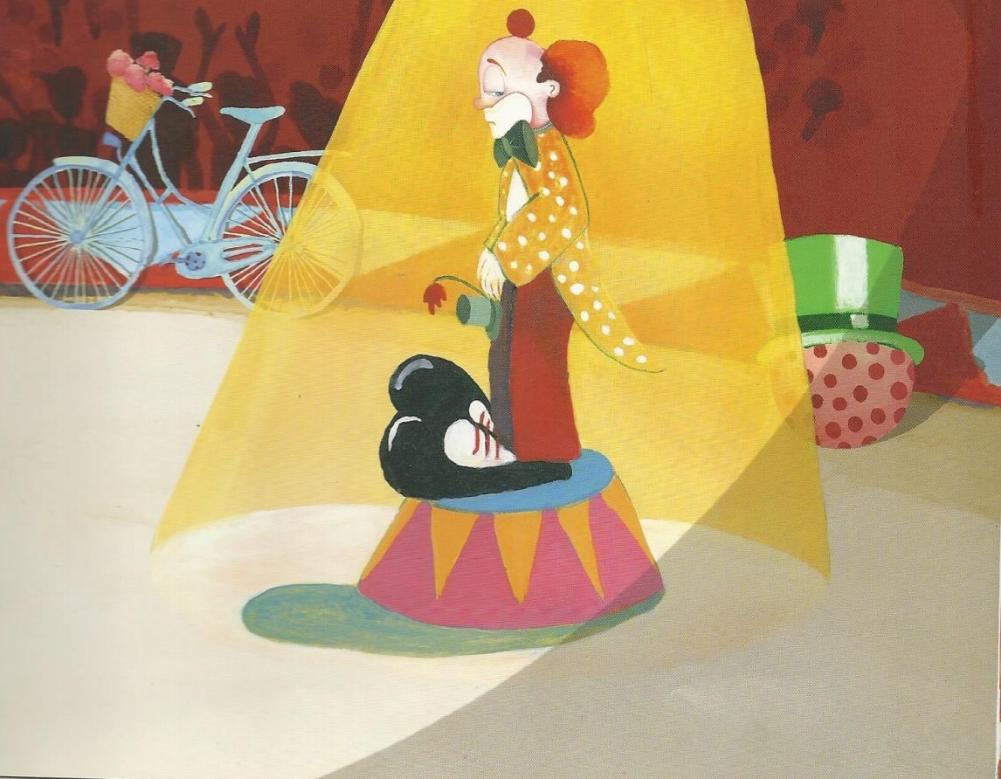
«Πολλές φορές μια χαμένη μύτη
είναι όλα όσα χρειάζεται ένας
κλόουν για να βγει στη σκηνή...»
είπε η φωνή και δεν ξαναμίλησε.

Και ο κλόουν βγήκε στη σκηνή και δεν ήταν εύκολη υπόθεση και έτρεμε ολόκληρος από αγωνία.

«Μήπως είδατε τη μύτη μου, μια κόκκινη ολοστρόγγυλη μύτη;» ρώτησε, αλλά όλοι ήξεραν τι πλάκαζής ήταν και έβαλαν τα γέλια.

Μόνο ένα μικρό αγόρι τού φώναξε:
«Μα είναι πάνω στο κεφάλι σου!»
«Στο κεφάλι μου;
Ώστε εδώ μου είσαι!
Άτιμη μύτη,
πώς με ξεγέλασες έτσι!»

Έκανε να την πιάσει,
μα εκείνη
με ένα σάλτο τού ξέφυγε.
Ξανάκανε να την πιάσει
και πάλι τα ίδια.
Τα παιδιά και οι μεγάλοι
ξεκαρδίστηκαν
στα γέλια!

Άρχισε
να την κυνηγάει
σε όλη τη σκηνή
και όσο
την κυνηγούσε,
τόσο εκείνη
ξεγλιστρούσε μέσα
απ' τα χέρια του.
Τα παιδιά και
οι μεγάλοι κρατούσαν
τις κοιλιές τους
απ' τα γέλια!

Και όταν πια την έπιασε και την έβαλε
στη θέση της, το μικρό αγόρι τού φώναξε:
«Μπορείς να την ξαναχάσεις;
Είναι το πιο αστείο κόλπο που έχω δει ποτέ!»
Και τότε ο κλόουν, μέσα σε μια στιγμή, φτερνίστηκε
και ουψ! έχασε τη μύτη του!